

Аладин

В чудните земи на Персия живеела вдовица, чийто син бил много умен и красив. Ала уви! Бил лудетина и по цял ден играел на улицата.

Един ден странник в изискани дрехи и с копринен тюрбан потупал момчето по рамото.

– Ти ли си Аладин? – попитал той.

– И какво, ако съм? – соняло се момчето.

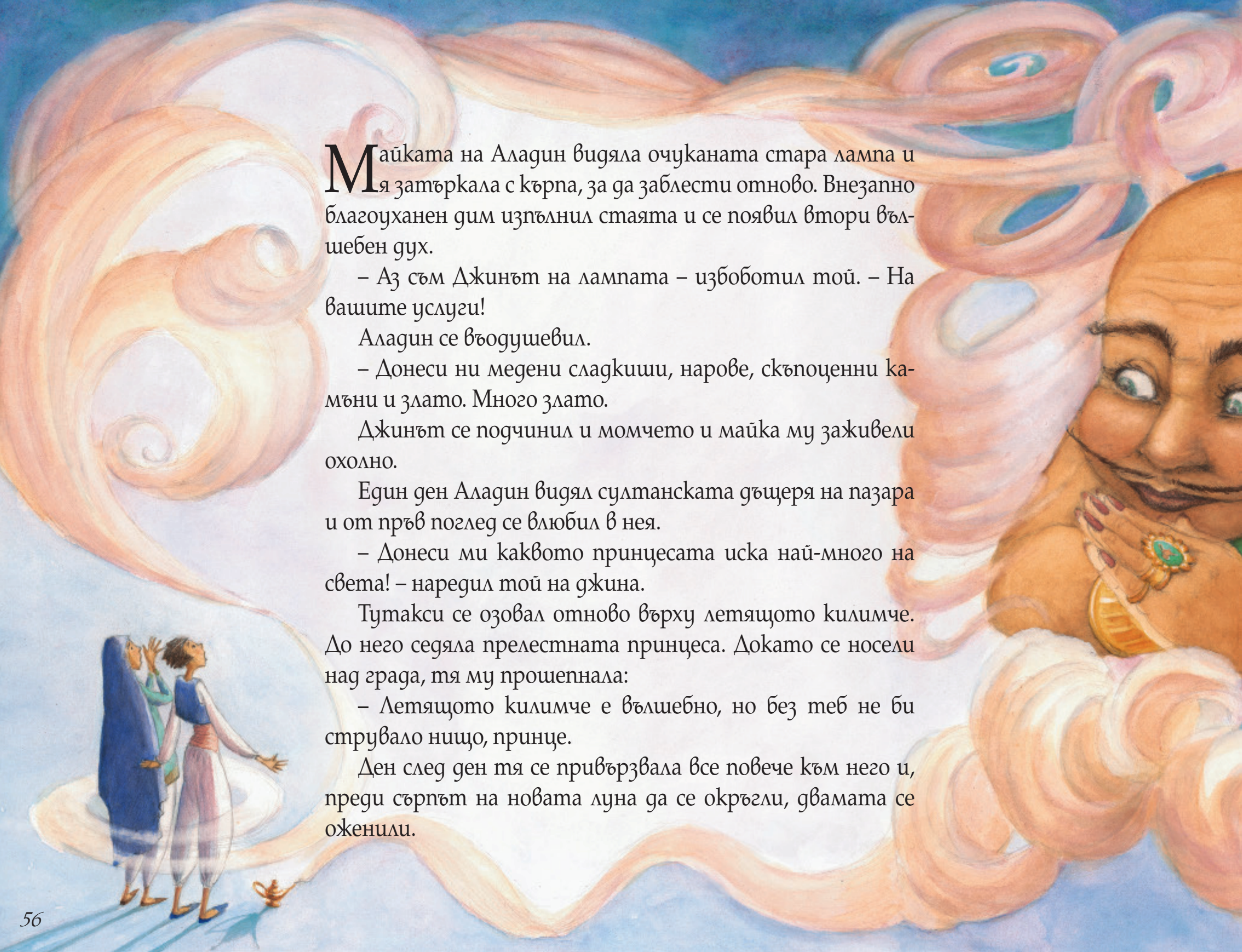
– Аз съм от давна изгубеният ти чичо – разхлинал се странникът. – Братът на обичния ти покоен баща. Разделиха ни, когато бяхме малки. Похитиха ме номади в пустинята. Ала най-сетне се върнах. Заведи ме, моля те, при майка си.

Бащата на Аладин не бил споменавал за него, но сълзите на непознатия изглеждали искрени. Момчето го повело към дома си. Странникът наредил да донесат печена риба, сметанов сладкиш и пресни плодове от пазара.

– Най-после съм отново у дома! – въздъхнал той и се поклонил на майката на Аладин. – И ще възпитам племенника си да стане търговец като баща си.

Майката на Алагин видяла очуканата стара лампа и
я затъркала с кърпа, за да заблести отново. Внезапно
благоуханен дим изпълнил стаята и се появил втори въл-
шебен дух.

– Аз съм Джинът на лампата – избоботил той. – На
вашите услуги!

Алагин се въодушевил.

– Донеси ни медени сладкиши, нарове, скъпоценни ка-
мъни и злато. Много злато.

Джинът се подчинил и момчето и майка му заживели
охолно.

Един ден Алагин видял султанската дъщеря на пазара
и от пръв поглед се влюбил в нея.

– Донеси ми каквото принцесата иска най-много на
света! – наредил той на джина.

Тутакси се озовал отново върху летящото килимче.
До него седяла прелестната принцеса. Докато се носели
над града, тя му прошепнала:

– Летящото килимче е вълшебно, но без теб не би
струвало нищо, принце.

Ден след ден тя се привързвала все повече към него и,
преди сърпът на новата луна да се окръгли, двамата се
оженули.

И какво направил тогава?

Аладин завъртял пръстена, за да извика джина.

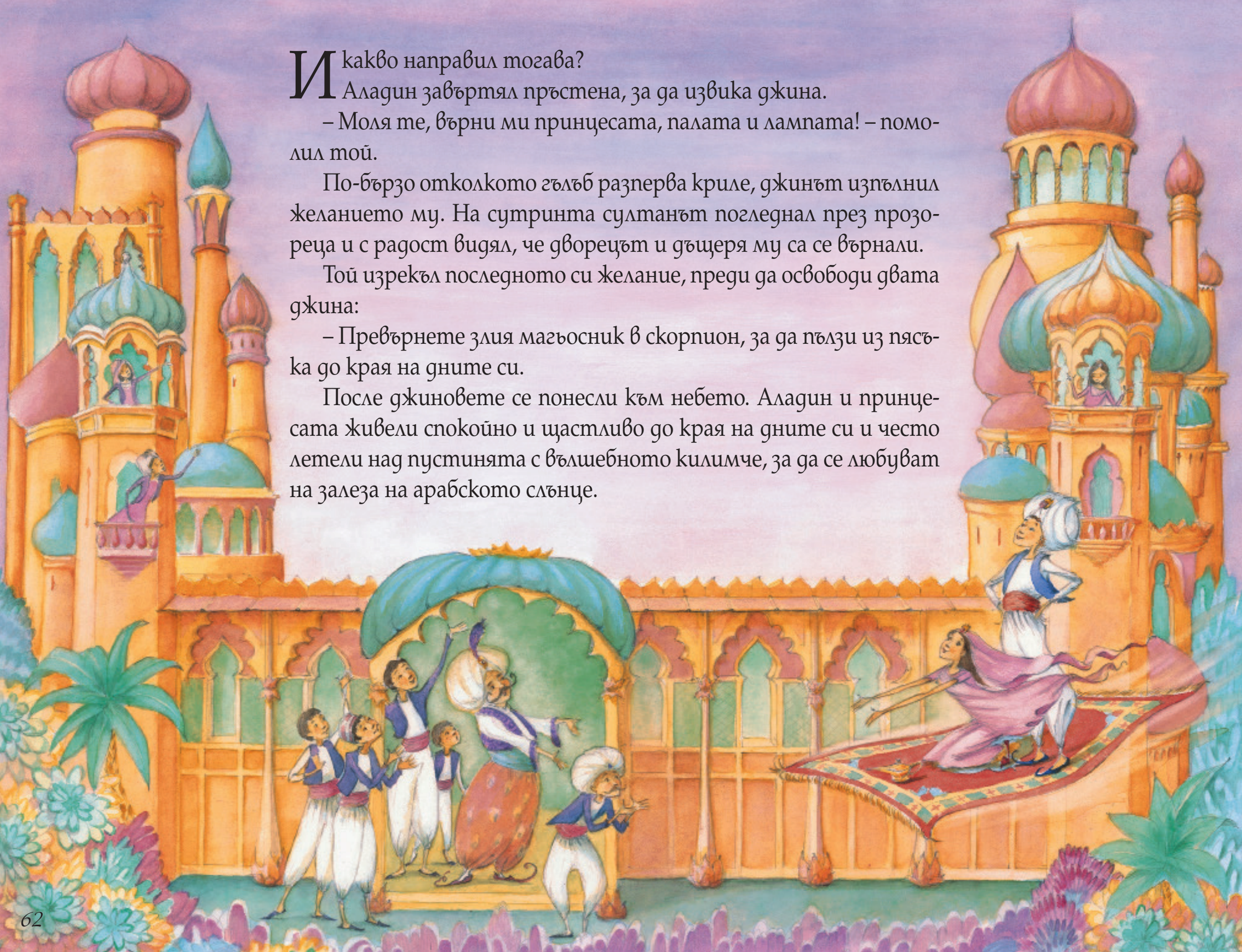
– Моля те, върни ми принцесата, палата и лампата! – помолил той.

По-бързо отколкото гълъб разперва криле, джинът изпълнил желанието му. На сутринта султанът погледнал през прозореца и с радост видял, че дворецът и дъщеря му са се върнали.

Той изрекъл последното си желание, преди да освободи двата джина:

– Превърнете злия магьосник в скорпион, за да пълзи из пясъка до края на дните си.

После джиновете се понесли към небето. Аладин и принцесата живели спокойно и щастливо до края на дните си и често летели над пустинята с волшебното килимче, за да се любуват на залеза на арабското слънце.

Малката русалка

В дворец на дъното на дълбокото синьо море живеела красива малка русалка, най-младата от шест принцеси. Тя пеела толкова прелестно, че рибите балони се издували, за да я чуват по-добре, и дори потайните стриги разтваряли черупките си.

– Имаш чуден глас – казвали сестрите ѝ, – но в света над нас има хора с крака и с още по-чудни гласове. Ще ги чуеш, когато навършиш петнайсет години и изплуваш на повърхността, за да видиш за пръв път света им.

На петнайсетия си рожден ден Малката русалка подала глава над водата и видяла заря в небето. Наблизо се поклащал голям кораб, украсен с празнични фенери. Музика и песни ехтели в нощта. Очарована, тя заманцувала сред морската пяна.

Красив млад мъж стоял на палубата. Сигурно е принц, помислила си тя. Не след дълго обаче се разразила буря. Вятърът угасил фенерите, разкъсал платната и принцът паднал сред вълните.

Взела отварата и доплувала до брега, където се издигал дворецът на принца. Отпуснала се върху нежните вълни, изпила магическата течност и заспала дълбоко. Когато се събудила, принцът ѝ се усмихвал, надвесен над нея. Тя свела свенливо очи и видяла, че рибешката ѝ опашка се е превърнала в изящни бели крака.

– Коя си ти? – попитал я принцът. – Имам чувството, че съм те виждал насън. Или сме се срещали преди?

Малката русалка понечила да му отговори, че наистина са се срещали – в бурята. Ала не успяла да проговори, разбира се. Очите ѝ обаче били толкова изразителни, че той се трогнал.

– Ела с мен в двореца! Животът там е толкова скучен! – настоял младежът.

Малката русалка била щастлива там. Макар всяка стъпка да била по-болезнена от предишната, тя често танцувала, за да разведри принца. Той обичал да я наблюдава и се привързвал все повече към ефирната малка танцьорка, която открил на брега.

Един ден ѝ казал:

– Трябва да прекося морето, за да се оженя за принцесата, за която ме сгодиха като малък. Искам да дойдеш с мен, моя танцьорке.

Сърцето на Малката русалка се свило. Разбрала, че е изгубила принца завинаги и е обречена да се превърне в морска пяна. Качила се храбро на кораба и поела на пътешествие, което щяло да продължи няколко седмици. Един ден чула гласове над вълните. Сестрите ѝ пеели:

– Не бой се, мъниче, ние ще ти помогнем.

Ненадейно се разразила буря и корабът се разлюлял като орехова черупка. Принцът паднал във водата и Малката русалка скочила след него. Още веднъж вдигнала главата му над вълните и този път той отворил смаяно очи.

– Ти ме спаси от ужасната буря! Тогава видях за пръв път лицето ти, а не насън!

Тя се просълзила от щастие и принцът я целунал. Когато морето се успокоило, сестрите ѝ изплували усмихнати на повърхността. Дългите им коси вече не се виели около тях. Едната притиснала раковина в дланта на Малката русалка.

Вълшебната раковина

Където земята се среща с морето – на остров в Япония – живело момче на име Йоши. Семейството му било бедно и Йоши често обикалял край брега да търси рибки и рачета за вечеря.

Един ден между скалите чул плискане в езерце и открил розово-сребриста рибка, довлечена от прилива.

– Красива си – казал Йоши, предвкусвайки угощението.

Рибката обаче го погледнала толкова умолително, че сърцето му се трогнало и той я пуснал в морето. Тя отплувала към дълбините. След миг чул нежен гласец.

– Не си отивай!

Озърнал се и ахнал. Пред него стояла прелестна девойка в кимоно. Вместо крака имала красива рибешка опашка.

– Аз съм Масами, дъщерята на великия Морски дракон. Ти ми спаси живота. Тамко ще пожелае да ти се отблагодари.

При тези думи Масами се превърнала в медуза, Йоши се качил върху гърба ѝ и двамата се гмурнали през вълните към морското дъно. Изненадан, той усетил, че под водата диша със същата лекота, както на земята.

Масами се спуснала в дълбока морска пещера, пълна с избуяли водорасли. Превърнала се отново в девојка с рибешка опашка, поклонила се и казала:

– Добре дошъл в двореца на баща ми.

Дала му знак да я последва и Йоши доплувал до просторна зала с високи коралови колони. Страховитият Морски дракон седял на трона си.

– Татко, този млад мъж спаси живота ми на морския бряг.

Морският дракон вперил очи в разтреперания Йоши.

– Моята дъщеря е най-ценното ми съкровище. Ще ти се отблагодаря с всичко, което пожелаеш – обещал с боботещ глас.

Младежът се почудил какво да отговори. От устата му излезли само мехурчета.

– Поискай вълшебната раковина – прошепнала му Масами.

– Ще ми... ще ми дадеш ли вълшебната раковина? – попитал плахо той.

– Какво? – изревал Морският дракон. – Не давам никому вълшебната раковина.

– Но, татко, ти ми обеща всичко, което пожелае – намесила се Масами.

Морският дракон я погледнал свирепо, но после се усмихнал.

– Имаш право! Донесете раковината.

Край леглото на принцеса Хана спорели лекари; придворни дами ѝ веели с ветрило. Принцесата лежала с побледняло лице и едва си поемала дъх.

Йоши се поклонил и казал:

– Магия тегне над принцеса Хана. В покрива е заклещена змия. Освободете я и принцесата ще оздравее.

Придворните пак се разкикотили подигравателно и лекарите им запригласяли.

Ала императорът наредил:

– Не ме интересува покривът! Разглобете го!

Така и направили и светлина нахлула в стаята. В същия момент дълга, тънка змия се изхлузила изпод дебела греда и изпъзляла навън през отворения прозорец.

Йоши хукнал бързо, за да зарадва родителите си с щедрата награда от Императора. Дал монетите на майка си и баща си, които едва не припаднали от смайване.

– Дълги години ще имаме риба за вечеря! – възкликнали те.

– А след време ще дойдете да живеете при мен в двореца – усмихнал се Йоши.

– Защо си толкова сигурен, синко? – попитала майка му.

Той се усмихнал още по-широко и почукал с пръст раковината.

– В момента принцесата се взира през прозореца си към луната и мисли за мен. Каза ми го една гургулица.